Sportul Magazin

„PUNCHEUR"-UL DE ALTĂDATĂ...

După 12 reprize de luptă dîrză Ion Popa (stînga) și Vasile Roșca au ținut să se fotografieze împreună. Rivalitatea sportivă merge mînă în mînă cu prietenia...

Bărbatul înalt, care-și poartă bine cei 55 de ani, îmi arată o fotografie : aceea pe care o vedeți și dv. acum. Îi spun că l-am recunoscut pe Ion Popa, actualul antrenor federal, un as al ringului în urmă cu trei decenii.

— Dar celălalt ?

Dau din umeri...

— Celălalt sînt eu !

Din acest moment, numele de Vasile Roșca, pe care nu-l reținusem prea bine la început, mi-a adus aminte de boxerul cu pumn necruțător care, într-un meci dramatic, îl învinsese prin k.o. pe Jelesneac. Dar, întîlnindu-mă, întîmplător, cu un boxer al cărui nume figurează pe lista campionilor țării, am folosit prilejul pentru a întoarce cîteva pagini din trecutul boxului nostru.

— Zilele trecute, după o întîlnire prietenească cu Vasile Șerbănescu, cu care depăn adesea amintiri din tinerețea noastră petrecută în ring, mi-am făcut bilanțul carierei. Și am constatat că am stat foarte mult între corzile ringului. Ca amator, am susținut 186 de meciuri. Și n-am pierdut decît 4. Dar, trebuie să spun că unul dintre cei care m-au întrecut a fost Milică Teodorescu, cel care avea să se impună mai tîrziu și în S.U.A. Și acum, după ani și ani, mă mîndresc, încă cu titlul de campion al țării la categoria semimijlocie, cîștigat în fața lui Ion Istrate.

— Ai fost un „puncher". Nu cumva ai simțit, la rîndul dumitale, tăria pumnului altuia ? Mai precis : ai fost făcut vreodată k.o. ?

— O singură dată. De Zagornicenco. O lovitură la plex și... am trăit și eu momentele de neputință pe care le cunoscuseră alți boxeri atunci cînd au luptat cu mine. Întrecerea sportivă este un carusel al victoriilor și al înfrîngerilor.

— Dar, cu ce sentimente privești fotografia pe care mi-ai arătat-o ?

— Nu este o fotografie de la un meci cîștigat, ci de la unul pierdut. Dar a te fi măsurat pentru titlu cu un boxer de valoarea lui Ion Popa și a-i fi dat de furcă de-a lungul celor 12 reprize a trei minute, iată un lucru de care mi-aduc aminte cu plăcere, acum cînd vîrsta m-a adus la ceasul amintirilor. Dar nu numai ele îmi produc satisfacții. Victoriile de astăzi ale unor pugiliști atît de înzestrați ca Paul Dobrescu, Calistrat Cuțov, Aurel Dumitrescu (ce mult îmi place acest boxer !) leagă trecutul cu prezentul, demonstrînd că în țara noastră boxul are tradiție, că ștafeta este transmisă cu succes de la o generație la alta...

D. MORARU-SLIVNA

Cărți noi în Editura Stadion

CE ȘTIȚI DESPRE BOXUL EUROPEAN ?*)

Intitulîndu-și volumul **„Pagini din boxul european"**, autorii, **Eustațiu Mărgărit** și **Florea Costin**, te pun „în gardă" încă de la copertă, că nu vei lua contact cu întreaga istorie a acestui sport (chiar dacă este restrînsă la limitele Europei), ci doar cu cele mai semnificative momente ale sale.

Încercarea este, fără îndoială, temerară, deoarece impunea o cît mai strictă selectare a materialului documentar, extrem de bogat în fapte, nu numai de ordin, să le zicem, afectiv, ci, în primul rînd, din domeniul pur tehnic. Pentru că, dincolo de o succintă și interesantă istorie a boxului european — reprezentanții noștri aflîndu-se în permanență printre „eroii" de seamă ai marilor evenimente — semnatarii lucrării încearcă (și reușesc) o analiză a **„stadiului actual al boxului european, a existenței unor caracteristici generale, a apariției și afirmării unor școli de box, a posibilităților de informare mai variată sau a principiilor tehnice de bază".**

În felul acesta E. Mărgărit și F. Costin satisfac atît pe amatorii de „povești" frumoase, cît și pe cei interesați de referirile pur tehnice. Numeroase tabele statistice — edițiile campionatelor europene și campionii lor, vîrstele participanților la C.E. din 1969, numărul de meciuri pe țări și pe categorii de greutate, etc. — vin să completeze afirmațiile scrise ale autorilor cu limbajul sec, dar nu mai puțin convingător al cifrelor.

Un loc important în economia cărții îl ocupă capitolul referitor la boxul românesc, subliniindu-se că **„printre țările în care boxul a atins un grad înalt de dezvoltare se numără și România, țară cu o bogată tradiție, continuată de specialiști cu o mare experiență practică și tineri înzestrați cu calități apropiate cerințelor impuse de lupta din ring. Temperamentul impetuos, asociat cu entuziasm și spirit de întrecere, bazat pe o imaginație creatoare, în dorința de a descoperi noi căi de evoluție, calitățile morale și de voință deosebită ale tineretului nostru au determinat în mare măsură receptivitatea acestuia față de practica boxului".**

Adăugînd existența unor numeroase fotografii — document, precum și reușita coperții realizată de **D. Ionescu** (sugestivă prin prietenia ce o sugerează dincolo de lupta dură din ring), avem convingerea că această carte va fi primită cu plăcere de un larg public admirator al boxului.

Em. F.

***) Eustațiu Mărgărit, Florea Costin — Pagini din boxul european, Editura Stadion, 1972, 159 pag., 7 lei.**

5 000 DE VICTORII!

Hans Fröming, unul din cei mai cunoscuți driveri din R.F. a Germaniei, a sărbătorit, recent, cea de-a 5 000-a victorie repurtată în cursele de trap. De altfel, în decursul celor 48 de ani de cînd este prezent în sulky, Hans Fröming a ocupat de 15 ori primul loc în clasamentul driverilor.

Dar, iată cîteva date personale. Vîrsta : 62 de ani. Înălțimea : 1,60 m. Greutatea : 60 de kilograme.

TARS — UN „NOU NĂSCUT" ÎN LUMEA SALVAMONTULUI

Sentimentele umanitare ale membrilor echipelor Salvamont se împletesc, foarte adesea, cu o ingeniozitate remarcabilă, concretizată în diferite materiale necesare în acțiunile de salvare a accidentaților în munți, materiale imaginate și executate chiar de mîinile lor.

Am admirat, la timpul respectiv, tîrgile alpine improvizate pe care le-au prezentat brașovenii, „bărcile" sînăienilor, iar — la recentul seminar Salvamont — am putut vedea un model de scăriță realizat de reșițeni precum și o targă demontabilă ce poate fi utilizată în orice sezon. Aceasta a suscitat un viu interes deoarece a fost concepută într-un mod foarte ingenios. Ea are ca elemente componente două cadre metalice pentru rucsac, fiecare din ele cîntărind cca 3 kg. Cu ajutorul a două dispozitive simple, cadrele se cuplează formînd o targă destul de spațioasă la care se pot aplica fie o pereche de schiuri (pentru intervențiile pe zăpadă), fie o roată (în cazul utilizării pe teren uscat).

Noua targă, numită **TARS** (targă alpină și rucsac Salvamont), a fost concepută și realizată de **membrii secției de alpinism a Uzinei de automobile Pitești** în frunte cu antrenorul ei **Ștefan Ciortan** și mecanicul-auto **Manfred Sebesch.** Ea necesită cîteva îmbunătățiri după care ar putea intra în producție pentru a înzestra echipele Salvamont din întreaga țară. **(S.B.).**

Iată cele două cadre de rucsac care au și avantajul de a permite o mare încărcătură pe umerii turistului

Foto : Ștefan CIOTLOȘ

NUMAI „CINEVA" ?...

În preocuparea de a găsi cele mai juste și mai eficiente soluții pentru îmbunătățirea jocului echipei noastre naționale de fotbal — preocupare urmărită cu viu interes de toți iubitorii acestui sport, devenit de mult popular — ziarul de specialitate a solicitat și opiniile în materie ale fostului internațional **Ștefan Dobai.**

Nu intenționez să mă refer la interesantele idei exprimate de acest vestit jucător al echipei naționale de odinioară, privind orientarea fotbalului românesc pe făgașul unei continue prosperități. Ceea ce vreau să subliniez, în rîndurile de față, este spiritul în care Ștefan Dobai a răspuns la întrebările ziarului **Sportul** (nr. 7229 din 7.XI.1972), spiritul acelei profunde **responsabilități** care, de altfel, constituie caracteristica întregii sale activități sportive și fără de care, în sport, ca în orice domeniu de manifestare, deplina reușită nu este posibilă.

Cît de mult apreciază opinia publică această coordonată-morală a oricărei acțiuni umane rezultă și din faptul că memoria ei afectivă reține numele celor care s-au dăruit cu pasiune unui țel superior — chiar dacă nu întotdeauna s-au putut păstra și mărturiile concrete, palpabile, ale efortului lor. Este cazul atîtor valoroși sportivi de altădată — ca și al multor artiști ai teatrului, și unii și alții, din vremea cînd nu existau mijloacele tehnice de înregistrare a prezenței lor active, fără ca aceasta, bineînțeles, să împiedice păstrarea faimei lor în amintirea celor care le-au fost contemporani.

Exprimîndu-și satisfacția de a fi fost solicitat să răspundă la ancheta întreprinsă de ziarul Sportul, Ștefan Dobai declară, la un moment dat : **„Oricum, sînt onorat de această solicitare și puțin mirat că cineva își mai aduce aminte de Ștefan Dobai".**

Numai „cineva" ?... Nici vorbă de așa ceva. De Ștefan Dobai — ca și de ceilalți deopotrivă cu el — cei care le-au admirat și prețuit spiritul de dăruire, spectatorii de odinioară, printre care și semnatarul acestor rînduri își aduc aminte ; ei nu-i uită, fiindcă nu-i pot uita...

N. MIHAESCU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

EUGEN FLORIAN, BISTRIȚA. **„Recent, am citit despre Negy Okos, din Ținutul Silvaniei, că se declară cel mai „tare" statistician în tematica olimpică** (n.n. Este necesar să precizez că nu el s-a prezentat ca atare, ci eu am fost acela care, mai în glumă, mai în serios, am făcut această apreciere, după ce mi-am dat seama că e foarte documentat în materie. Dar, să vă dau din nou cuvîntul). **Pe această cale îl provoc la un duel direct pentru statistica Olimpiadelor 1896—1972. Adresa mea : Piața Mică nr. 4".** Interesant duel. În orice caz, eu nu mă amestec. Dintotdeauna, duelurile au fost periculoase, în primul rînd, pentru... martori !

NADIA MARINESCU, PITEȘTI. De acord, în totul, cu cele scrise de dv. Dar, așa sînt suporterii : într-o clipă te coboară din rai în iad și te ridică iar, cu prima ocazie. Oricum, a fost inadmisibilă atitudinea unor spectatori față de Ilie Năstase, care au uitat TOTUL, apostrofîndu-l pe marele nostru tenisman.

ILIE C. POPESCU, COMUNA GHIOROIU. **„Am iubit, iubesc și voi iubi cît voi trăi fotbalul".** Să vă spun drept, o asemenea declarație de dragoste n-am auzit nici în „Romeo și Julieta" ! Dar, fiindcă și mie îmi place fotbalul, mă grăbesc să vă răspund. În desemnarea căpitanului de echipă, antrenorul ține seama de mai mulți factori : de vîrsta jucătorului, de valoarea lui, de comportarea lui în viață și pe terenul de sport, de prestigiul de care se bucură în rîndurile coechipierilor săi. Se întîmplă, uneori, însă, ca banderola de căpitan să fie încredințată unui jucător care, pînă atunci, nu prea dăduse dovadă de disciplină, în intenția de a-l obliga, prin funcția încredințată, să fie un exemplu pentru toți ceilalți. Metoda este folosită, uneori, și în școală. Că ea n-are efect întotdeauna (vezi cazul Răducanu !), asta e altceva

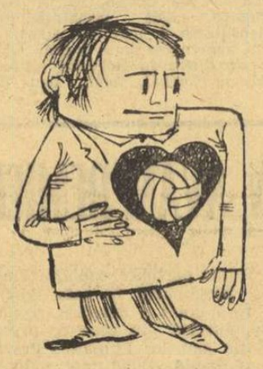

CONSTANTIN TIGĂRAN, POIANA MARE. Ați pierdut : în perioada cînd era legitimat la Steaua, Dumitru Niculae, actualul fundaș al Sportului studențesc, a jucat și în echipa națională. Sînt gata să vă confirme acest lucru coechipierii, dar mai ales... adversarii acestui fotbalist... necruțător !

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. În timp ce în fruntea clasamentului, echipele se succed, săptămînal, la șefie, C.S.M. Reșița s-a cam... fixat la baza lui (locul 15) :

Pentru cel ce studiază
Clasamentu-i un mister :
Virfu-ntr-una oscilează,
În schimb, baza e de... fier.

GRIGORE SOMODI, REGHIN. Prietenii dv. care vă contrazic, stau slab cu memoria. Iată echipele care au cîștigat campionatul diviziei A la ultimele patru ediții : 1968—1969 : U.T.A., 1969—1970 : U.T.A., 1970—1971 Dinamo, 1971—1972 F.C. Argeș.

DAN ARDELEANU, SIBIU. Știimle Ionescu n-a greșit, la televiziune. Dv. faceți confuzie între meciurile pe care le-am susținut cu echipa națională a Spaniei și cu Real Madrid. Scorurile de 0—6 și apoi 3—1 pentru noi s-au înregistrat în meciurile dintre reprezentative. În partidele dintre Real Madrid și Dinamo, din cadrul C.C.E., spaniolii au învins cu 3—1 la București și cu 5—3 la Madrid.

MINEL IONESCU, HUNEDOARA. 1) **„Ce se întîmplă dacă, la un moment dat, un jucător de tenis refuză să mai continue meciul, nemulțumit de o decizie a arbitrilor de linie sau a arbitrului principal ?"** Este așa de greu de presupus ? Pierde meciul ! De altfel, din cauza vitezei cu care circulă mingea, aproape că nu există partidă de tenis fără greșeli de arbitraj, evidente sau... discutabile, chiar dacă arbitrii ar fi inocența în persoană. Dacă jucătorii s-ar supăra atît de ușor și, mai ales, ar proceda în felul în care arătați dv. toate partidele de tenis s-ar termina după... un ghem sau două ! 2) **„Eu consider că cea mai bună echipă din țară este Universitatea Craiova. Dar dumneavoastră ?".** Eu nu mă laud că mă pricep. Eu mă iau după clasament !

DRAGOȘ CRĂCIUN, CÎMPIA TURZII. Arbitrajul lui Mircea Bădulescu a fost slab. Dar nici epigrama dv. nu este mai bună. Tot de două stele este !

Ilustrații : N. CLAUDIU

SIEGFRIED LENZ și DRAGOSTEA DE SPORT

Cititorii recentei versiuni românești a admirabilului roman **„Ora de germană"** ar trebui să afle că **Siegfried Lenz** (autorul cărții) este nu numai un mare îndrăgostit de sport, ci și unul dintre cei mai înzestrați romancieri moderni, care au dedicat lucrări importante tumultuoasei lumi sportive. În limba noastră nu cunoaștem decît nuvela **„Alergătorul"** (publicată în 1966 de revista „Secolul XX"). Dar Lenz a amplificat același subiect în romanul **„Brot und Spiele"** („Pîine și jocuri", o variantă pentru vorba lui Juvenal „panem et circenses"), care ar merita de asemenea o traducere românească. Nu atît pentru faptul că unul dintre eroii finalei pe 10 000 m a campionatului european imaginat de autor este un alergător român (idee zămislită de Lenz probabil pe vremea lui Grecescu sau Vamoș !), ci pentru valoarea intrinsecă a romanului, credincios nobilelor idealuri sportive.

Romanul e — în linii mari — descrierea pomenitei finale. Dar greutatea textului o dau aluziile, rememorările în timpul cursei, revenirile la trecutul eroului principal, alergătorul Bert Buchner. Acesta își pierde integritatea umană, crezînd în iluzia că gloria sportivă îți poate asigura viața, confundînd cariera sportivă cu cea socială. Această ultimă cursă — descrisă în carte — reprezintă rezumatul vieții sale, simbolul nădejdilor și decepțiilor sale.

Deși se spune că în scrierile sale sportive Lenz vădește înrudiri cu stilul lui Hemingway, trebuie să recunoaștem că tînărul scriitor din Hamburg (n. 1926) cunoaște temeinic viața arenelor. A practicat el însuși înotul, canotajul, patinajul, pescuitul și atletismul (în special probele de aruncări). Ulterior, ca ziarist și ca scriitor, n-a părăsit lumea sportului, zugrăvind-o cu mult talent.

Cu un recent prilej, am avut posibilitatea să-i înregistrăm părerile despre fenomenul sportiv : **„Sportul mi-a dăruit, mai ales în anii tinereții, multe amintiri frumoase. Pe vremea studenției visam să devin un campion celebru. Doream, cînd să bat recorduri la aruncarea suliței, cînd să mă disting la săriturile de la trambulină. Mediile școlare pe care mi le stricam cu matematica și biologia, le îndreptam cu notele bune la gimnastică. Mă consider norocos, pentru că am aflat devreme că buna pregătire fizică influențează avantajos munca spirituală. Doar Aristotel însuși își ținea prelegerile în timpul plimbării. După opinia mea, lumea ar fi azi schiloadă fără sport. În ultimii zece ani, sportul s-a dovedit a fi unul dintre cele mai importante elemente sociale. Părerea mea este că numai în școală se poate deprinde dragostea pentru cultivarea trupului... Cine a prins o dată gustul sportului, nu-l va mai părăsi. Eu însumi și astăzi înot și joc baschet. Cine încă n-a aflat — să încerce ! Orice ar fi, alergare, înot, jocuri cu mingea, probe de forță, drumeție — să încerce pînă cînd va putea exclama : sînt un om fericit ! Aceasta-i urarea mea pentru alții".**

Victor BĂNCIULESCU

ȘTIAȚI CĂ...

...cel mai tînăr judoka din țara noastră este **Attila Toth,** din Miercurea Ciuc ? În vîrstă de doi ani și jumătate, el s-ar putea considera chiar cel mai tînăr judoka din lume !

...boxerul american **Tommy Van Hatten** posedă în afara pumnului și o altă armă mai... rafinată, fără a contraveni regulamentului ? Este vorba de soția acestuia, care deține o licență de antrenor și manager ; stînd în colțul soțului, ea tulbură concentrarea adversarilor prin... frumusețea sa.

...în echipa masculină de baschet Dinamo București există doi... **Dan Niculescu ?** Unul este antrenorul echipei, iar celălalt un talentat jucător.

...în formația de handbal „Bere Grivița" joacă împreună cu tatăl și... fiul său ? Tatăl, **Dumitru Crăciun,** are 48 de ani, iar fiul, **Alexandru,** are 19 ani. Deocamdată, cel mai eficace jucător este tot tatăl — cîndva component al echipei Dinamo.

...fostul campion mondial de box la toate categoriile, **Ernie Terell,** și-a făcut reapariția în ring, după o absență de trei ani ? El l-a învins prin K.O. pe **Jose Luis Garcia,** expediindu-l... afară din ring. De notat că Garcia figurează actualmente pe locul 4 în clasamentul „greilor". Să credem că adevărata carieră a lui Terell începe acum, la bătrînețe ?

...în S.U.A. nu există decît 386 de jucători de handbal legitimați ? În clasamentul sporturilor de competiție practicate în această țară, primele locuri sînt ocupate, în ordine, de baschet, base-ball și fotbal (american).

ȘTIINȚA ȘI TEHNICA ÎN SLUJBA SPORTULUI

Se cunosc dificultățile pe care le au fotbaliștii, rugbyștii, handbaliștii și, în general, practicanții sporturilor cu mingea, atunci cînd sînt nevoiți să se antreneze singuri.

Față de această situație, cercetătorii Institutului sovietic de fizică din Erevan au creat un „tun" electromagnetic pentru antrenamentele individuale în jocurile sportive cu mingea. Instalația este simplă și se compune dintr-un electromagnet cu declanșator și o țeavă cu diametrul mingilor de aruncat. Din magazia aparatului, încărcată cu mingi, acestea sînt propulsate în țeavă care, cu ajutorul declanșatorului acționat de electromagnet, le propulsează pe direcția, distanța și unghiul de înclinare dorit. Mingile pot zbura unele după altele cu mare viteză sau cu efect, și la anumite intervale. „Tunul" a intrat în dotația echipelor sovietice, el fiind infinit superior calitativ și costînd a suta parte din prețul incomodelor instalații ale tunelelor de șut.

Tot electronica vine și în sprijinul antrenorilor de natație nevoiți pînă acum să alerge pe marginea bazinelor, cu cronometrele în mînă încurajîndu-și oral discipolii. Un tub fluorescent situat pe laterala bazinului, cuprinde un fascicul luminos care înaintează cu viteză variabilă. Este suficient ca antrenorul să fixeze la pupitrul de comandă viteza de deplasare a benzii de lumină și înotătorul să caute a o urma sau chiar depăși. Acest auxiliar electronic este foarte prețios deoarece are un mare efect stimulator asupra sportivilor, dînd o posibilitate directă de verificare a rezultatelor lor. Sistemul este folosit în S.U.A., Australia, Suedia și în multe centre nautice din Uniunea Sovietică.

AU SOSIT SITARII !...

Alaltăieri, pe seară, am fost în zăvoiul de la Argeș. Erau acolo. I-am văzut. Ba nu. Întîi i-am auzit. Dar mai întîi și-ntîi am fost de față, în zăvoi, la procesiunea înserării. Era o procesiune, fiindcă murea una din zilele acestei toamne. Soarele căzuse singerînd apusul, piuituri se căutau pentru noaptea gata încununată. Era răcoare și mirosea a toamnă. Dar unde or fi sitarii ? N-au venit ? mă întrebam neliniștit. Deodată, cînd un mierloi îndrăgostit a fluierat prima măsură din a lui „Noapte bună", s-a auzit o plesnitură seacă tăind aerul rece ! șuier scurt de aripă. Apoi alt șuier Erau doi sitari. Doi fluturi de umbră. Pe urmă, alții au trecut, nu se știe de unde, umbre în umbră...

Din vreme în vreme, la țevile puștii înfloreau bujori în noaptea tot mai multă. Și, atunci, cădea la pămînt cîte un ghemotoc pestriț, cu cioc lung. Un sitar. Pasăre misterioasă, nocturnă, ascunsă, venită din Nordul rece, în drum spre Sudul cald. Drum întrerupt, de mine...

Am cules de pe jos primul sitar căzut. L-am agățat la ciorchinar și am avut o strîngere de inimă; acest sitar nu va mai traversa Mediterana... Dar, imediat, am revenit cu logica vînătorului : ei zboară foarte repede. Apar cînd nu te gîndești și dispar ca nălucile. N-apuci să arunci pușca-n umăr și năluca nu-i ! Deci, există oarecum, condiții egale, în altă întrecere. Dovadă că-i așa sînt multele focuri aruncate în vînt. Cam la trei-patru focuri un sitar. Ce să fac ? Nu sînt un trăgător grozav...

★

— Maică, ce păsări or fi fiind astea ?... te întreabă, în autobuz, o bătrînică, cu degetul întins spre cele patru sau cinci ciocuri lungi care împung aerul de lîngă soldul tău.

— Sitari... răspunzi cu disimulată indiferență, dar și mîndrie. Ai scuze : cartușiera goală, multe și grele probe de tir rapid la zbor și o oboseală fizică generală. Dar bătrînica revine.

— Sînt bune de mîncat, maică ?

— Desigur... Și te refugiezi privind pe fereastră. De fapt, privești înapoi, spre zăvoi. Dar nu scapi.

— Și ce-i bun de mîncat la păsările astea ciudate ?

— Mai ales mațele ! Pateu !...

Și după asemenea răspuns, bătrînica nu te mai întreabă nimic. Cel mult, o mai auzi murmurînd : „Săracul ! Și e încă tînăr ! Păcatele, maică !..."

Ilie CARCIU

Fără cuvinte

desen de E. NEMIROVSKI („Futbol — Hokei" Moscova)

granițele ATLETISMULUI

Una din marile atracții ale atletismului, dacă nu cumva cea mai mare, o constituie, fără îndoială, lupta continuă pentru atingerea unor performanțe considerate, într-un moment dat, limite ale potențialului omenesc. Această luptă pentru depășirea unor granițe a început odată cu primele manifestări atletice și ea va dura atît timp cît se va practica acest sport.

Atletismul nu are granițe absolute. Nu poți ateriza la punct fix sau să ochești 200 de talere din tot atîtea focuri. Eternul ideal al sportului, citius, altius, fortius înseamnă, de fapt, tocmai refuzul absolutului, al graniței. Atletismul, convertirea imediată, directă, în sport a unor deprinderi fizice de bază — mersul, alergarea, săritura, aruncarea — lasă deschisă poarta progresului. Întotdeauna se va găsi loc pentru „mai repede, mai sus, mai puternic".

În istoria veche de un secol a atletismului modern au fost depășite, în toate probele sale, o mulțime de cifre „rotunde", fiecare dintre ele considerată, într-un moment sau altul, de neatins. Un secol nu înseamnă prea mult în istorie. Progresul realizat de atletism în acest răstimp este însă de-a dreptul senzațional, și, fără teama de a greși, putem afirma că trăim, acum, adevărata „perioadă de aur" a acestui sport. Deși o performanță se îmbunătățește cu atît mai greu cu cît ea este mai valoroasă, se poate vedea, din cercetarea tabelelor evoluției recordurilor mondiale a tuturor probelor, că „rata" progresului atinge în ultimii 15—20 de ani cele mai mari valori.

Cei aflați la vîrsta maturității își amintesc probabil ce-au însemnat pentru proba de aruncarea ciocanului acei **60,34 m reușiți în 1952 la Helsinki de maghiarul Iozsef Csermak.** (În 40 de ani recordul mondial progresase numai 2 metri). Dar iată, în mai puțin de un deceniu s-a ajuns la 70 de metri **(70,33 m Harold Connolly, 1960)** iar acum recordul lumii este mai aproape de 80 m decît de această cifră **(76,40 m Walter Schmidt, 1971).**

Să luăm un alt exemplu, săritura în lungime. Numele lui **Jesse Owens** va rămîne în istorie, el a fost primul om care a sărit mai mult de 8 metri **(8,134 m, Ann Arbor, 1935).** Un sfert de veac, performanța lui Owens a părut o limită, devenise „tabu". Depășirea ei **(8,21 m Ralph Boston, 12 august 1960)** a constituit un mare eveniment. Dar, chiar în deceniul lui Boston, **Bob Beamon** sare **8,90 m.** Va rezista acest record cît acela al lui Owens ? Fără îndoială, acest 8,90 m este un rezultat de excepție și pare mult înaintea atletismului de astăzi, dar orice pronostic este hazardat.

Nu exagerăm afirmînd că ultimul record mondial al **Iolandei Balaș, 1,91 m (Sofia, 1961)** era privit la începutul deceniului trecut ca o minune, ceva asemănător cu recordul lui Beamon. Se spunea, atunci, că rezultatul Iolandei nu va fi întrecut pînă în anul 2 000! După numai 11 ani — foarte puțin, dacă ne gîndim la ce nivel se aflau cele mai apropiate urmăritoare ale lui Ioli — trei atlete au sărit în acest an : **1,94 m (Iordanka Blagoeva), 1,93 (Ilona Gusenbauer) și 1,92 m (Ulrike Mayfarth).**

Aceste exemple pot continua, așa cum am spus, pentru toate probele. Atingerea și depășirea celor 10 secunde la 100 m **(10,0 Armin Hary, 1960, 9,9 Jim Hines, 1968),** învingerea celor 4 minute în clasica „milă" **(3:59,4 Roger Bannister, 1954),** a celor 5 metri la săritura cu prăjina **(5,00 m Brian Sternberg, 1963)** sau a limitei de 20 m la aruncarea greutății **(20,06 m William Nieder, 1960)** ori a celei de 60 m la aruncarea discului **(60,56 m Jay Silvester, 1961),** a celor 80 m **(80,41 m Franklin Held, 1953)** și apoi 90 m **(91,72 m, Terje Pedersen, 1964)** la aruncarea suliței — iată „granițe" cîndva utopice dar care acum aparțin de mult trecutului.

Atletismul feminin are, la rîndul său, destule exemple, poate chiar mai spectaculoase, istoria sa fiind de dată mai recentă, posibilitățile de progres necunoscute — și deci neexploatate — pe de-a-ntregul. O aruncare de 20 metri la greutate părea, la mijlocul deceniului al șaptelea, dincolo de capacitățile unei atlete. În 1972, **Nadejda Cijova** aruncă **21,03 m !** La fel, aruncarea discului a progresat fulgerător datorită întîlnirii în aceeași generație a două excepționale talente, **Argentina Menis și Faina Melnik** pînă aproape de 70 m, care pot fi atinși chiar în anul care vine ! Vă vine, oare, să credeți că recordul **Ninei Dumbadze (57,04 m, 1952)** este cu mai bine de 10 metri în urmă ? În 1972 patru atlete au alergat 800 m în mai puțin de 2 minute, iar pe distanța de 1 500 m, recordmana lumii, **Ludmila Braghina** — care, singură, a adus recordul la limita celor 4 minute **(4:01,4)** — ar ridiculiza orice decationist !

În fața atletismului stau acum alte granițe. **Se vor arunca 100 m la suliță sau 80 m la ciocan ? Se vor sări curînd 18 m la triplusalt ? Va putea depăși femeia cei 2 metri la înălțime și 7 metri la lungime ? Va alerga, ea, turul de stadion în mai puțin de 50 de secunde ?**

Aceste întrebări, ca și multe altele asemănătoare ce se pot formula au, desigur, un răspuns afirmativ, singura problemă care se pune fiind aceea a timpului.

Se poate pune însă o altă întrebare, firească. **Unde vom ajunge ?** Răspunsul este la fel de simplu. **Vom ajunge la cifre pe care acum le socotim imposibile, cifre la care nu îndrăznim încă să ne gîndim.**

Vladimir MORARU